

BESTSELER

vydavateľstvo

**MAGDALÉNA
LUNÁKOVÁ**

STRIPTÉRKA

JE SEXI A IDE JEJ O ŽIVOT. ZAČÍNA SA PEKLO.

STRIPTÉRKA

MAGDALÉNA LUNÁKOVÁ

Magdaléna Lunáková

Striptérka

Copyright © by Magdaléna Lunáková

Cover design © by Katarína Skalková

Illustration © Shutterstock

Slovak edition © by BESTSELER

BESTSELER

vydavateľstvo

ISBN: 978-80-89821-11-2

*Zamilovať sa a neprísť o rozum -
to je umenie pre bohov.
Archias*

1. kapitola

Práca striptérky nebola rozhodne môj životný sen. No v mojej situácii som nemala iné riešenie. Vyrastala som v ústave, kde ma umiestnili asi mesiac po mojom narodení.

Matka bola prostitútka a drogovovo závislá. Porodila ma na ulici niekde pod mostom, kde ma skoro vždy nechávala samú, len tak pohodenú v špinavej deke.

Jedna žena, mimochodom tiež nejaká štetka, sa už na to nemohla pozeráť a asi ani počúvať môj ustavičný plač, tak ma odniesla do centra záchrany detí.

Novorodenci tam neostávali dlho, pretože manželské páry, ktoré nemohli mať vlastné deti, uprednostňovali bábätká. Ja som mala smolu v tom, že moja matka bola narkomanka a takéto deti nikto nechcel. Keď som dovŕšila dva roky, premiestnili ma do ústavu, kde som strávila môj život do osemnásteho roku. Tam som sa aj dozvedela o svojej matke.

I keď slovo *mama* by som na tú ženu, ktorá ma porodila, používať nemala. Taký titul si v žiadnom prípade nezaslúži.

O otcovi neviem vôbec nič.

Ako dieťa som sa pre to trápila a po nociach plakávala, pretože matka mi chýbala, no teraz mám dvadsaťjeden rokov a na tú suku si takmer ani nespomeniem.

Skoro tri roky pracujem v striptízovom bare. Nikdy som nemala problém s nahotou, čo som asi zdedila po tej suke, čo ma porodila, ale na rozdiel od nej ja s mužmi nespávam za peniaze.

Nevravím, že som nemala sex, ale ja by som to dokázala spočítať na jednej ruke, koľkých som mala v posteli.

Práca v klube bola spočiatku pre mňa východiskovým riešením. V ústave som si nedokončila školu, ktorú som začala študovať, lebo som dovърšila dospelosť a viac som tam zostať nemohla.

Bez poriadneho vzdelania som sa nevedela uplatniť v žiadnej práci. Kamarátka, ktorá opúšťala ústav spolu so mnou, ma nahovorila, aby sme spolu išli k jej tete, ktorá bývala v Chicagu. Nechcelo sa mi z Michiganu sťahovať, ale iné riešenie som nemala. Naša predstava bola taká, že nejakú dobu zostaneme u jej tety, kým sa nezamestnáme, a potom si nájdeme spoločné bývanie a budeme si žiť svoje životy.

Realita nás ale úplne prevälcovala a naše plány sa rozsy-pali ako domček z kariet.

Cesta autobusom nám trvala takmer celý deň. Dorazili sme okolo piatej podvečer. Počasie bolo veľmi príjemné, slnko už toľko nepálilo. Dom, kde bývala jej teta, sme našli asi po hodine, čo bolo dobré vzhľadom na to, že sme mesto ani jedna nepoznali.

Ulica, na ktorej stál jej dom, vyzerala akoby sa po nej prešlo stádo býkov. Odpadkové koše sa povalovali po ceste a to, čo sa malo nachádzať v ich vnútri bolo pohádzané asi úplne všade. Na domoch boli porozbýjané okná a všade postávali nie veľmi príjemne vyzerajúci mladí ľudia. Po chrbte mi z toho naskakovala husia koža.

Nebola som žiaden bojko, no toto vážne nebolo nič príjemné. Ich oči sa po nás plazili ako hady a čakali, kto skôr uštipne. Našťastie sme nemali veľa batožiny, ale bála som

sa aj o to málo, čo sme mali.

Peniaze, ktoré sme dostali v ústave, sme mali schované u seba pre istotu, keby sa nám niečo stalo s kuframi. Veď v dnešnom svete jeden nikdy nevie a opatrnosti nie je nikdy dosť. V tejto diere som bola vážne rada, že sme ich schovali.

Zastali sme pred domom, ktorý vyzeral, že spadne i pri jemnom vánku. Okná boli otvorené a z jedného práve vyletel asi tanier s večerou, či čo to bolo.

„Zabudni, že toto budem žrať, ty suka!!!“

Fúú, tak takéto pekné privítanie som nečakala. Celá ulica sa otriasala v základoch z kriku, ktorý sa valil z tohto domu. Bren sa na mňa pozrela a zvesila plecيا.

„Tak čo, ideme dnu?“ opýtala sa ma s neistotou v hlase.

„Máme na výber?“

„No, asi zatiaľ nie. Prepáč, Tracy... Nevedela som.“

Moja priateľka vôbec netušila, do čoho ideme. Nemohla som jej niečo vyčítať.

„To je v poriadku. Nevedela si.“

„Tak poďme do toho pekla,“ povedala s úsmevom, lenže ja som na jej tvári postrehla zmätok. Brenda zaklopala na dvere a s napätím sme očakávali, čo bude nasledovať. Po treťom búchaní sa dvere rozleteli. Stál v nich asi štyridsaťročný chlap s cigaretou v ruke. Oblečené mal roztrhané rifle a tričko s marihuanovým listom uprostred. Dlhé svetlé vlasy mu padali do prepadnutej tváre. Niečo v sebe musel mať, lebo ho poriadne zamotalo vo dverách.

„Čo chcete?“ vyprskol

„My sme prišli za Samanthou... Je to moja teta,“ vykoktala zo seba Bren.

Ten podivný chlap sa zamračil a obe si nás poobzeral. Vydal zo seba neidentifikovateľný zvuk a vydýchol. Otočil

sa a zakričal do domu.

„Sam! Máš návštevu.“

Nervózne som prešľapovala z nohy na nohu.

„Čo je, maličká? Bojíš sa?“ upieral na mňa kalné oči a jeho ústa odhalili čierne zuby, ktoré pripomínali hrable, keď sa na mňa usmial.

Fuj, otočil sa mi z neho žalúdok.

„Akože koho sa mám báť?“ odvrkla som povýšenecky, aby som mu nedala najavo svoje pravé pocity.

„Čo je?“ ozvalo sa od dverí a bolo počuť pomalé ťahavé kroky. Vo dverách sa objavilo útle, neohrabané žieňa, asi tridsaťpäťročná, v nie veľmi dobrom stave. Títo dvaja boli poriadne pod parou, alebo pod niečím iným, no *čistí* rozhodne neboli.

Šaty na ramienka jej ledva zahaľovali plné poprsie a ich dĺžka by sa dala odmerať len v niekoľkých centimetroch. Dlhé blond vlasy mala začesané do chvosta, ktorý jej siahal pod lopatky. Pod modrými očami sa jej ťahali obrovské tmavé kruhy. Stavím sa, že nebyť jej životného štýlu, bola by to pekná žena. Podobala sa na Brendu. Samozrejme, moja priateľka bola veľmi pekná a nepoznačená ulicou, no črtami tváre a aj malou, útlou postavou si boli podobné.

„Ahoj, ja som Brenda a toto je moja kamarátka Tracy,“ naznačila hlavou mojím smerom, keď ma predstavila. „Vraj si moja teta. Obe sme vyrastali v ústave a tam mi o tebe povedali. Moja matka sa volala Amanda Rogers.“

Tvár ženy, ktorá postávala vo dverách, zbledla, a oči jej takmer vypadli z jamôk.

„Tá suka,“ zašomrala si skôr sama pre seba. „Podťe dnu, lebo tu majú aj steny uši a ja nechcem, aby ma niekto spájal s tvojou matkou.“

Obaja sa pobrali do domu. Nasledovali sme ich. Srdce

som mala splašené a moje potné žľazy sa úplne uvoľnili. Nemala som dobrý pocit z tohto miesta. Chcela som okamžite vypadnúť od týchto divných ľudí.

Cez úzku chodbu nás zaviedli do obývačky. Miestnosť bola pomerne veľká a svetlá. Nábytok bol rozmiestnený po jednej strane oproti oknám a tmavá, opotrebovaná sedačka zaberala najviac miesta v izbe. Páchlo to tam po alkohole a cigaretách. Neboli sme zvyknuté na takéto výpary, pretože v ústave bol prísny zákaz fajčiť a piť alkohol. Všetci štyria sme sa usadili do sedačky a ticho si obzerali jeden druhého.

Trápnu chvíľu napokon prerušila Samantha.

„Tak ty si Amandina dcéra?“

„Už to tak vyzerá,“ dostala zo seba Bren, zjavne znechutená celou situáciou.

„Nemala som ani tušenie, že tá štetka mala decko. Stále sa kurvila... Hm, keď sa to tak vezme, ani sa nedivím, že ju niekto nabúchal,“ vyprskla zo seba a vôbec nebrala ohľad na to, ako sa to Brendy dotklo. Jej tvár bola ako pred explóziou.

Bolo mi jej nesmierne ľúto.

Prisunula som sa k nej bližšie a chytila ju za ruku. Jemne som jej ju stisla, aby vedela, že stojím pri nej.

Samantha pokračovala v monológu bez akýchkoľvek výčítiek svedomia.

„Tak a teraz mi povedz, čo vlastne chceš, lebo ja a môj Larry nie sme žiadna charita. Ale ak máte peniaze, môžeme sa, samozrejme, porozprávať,“ vycerila na Bren zuby a ja som hneď pochopila, čo sa jej *milej tetuške* preháňa hlavou. Potrebovala naše peniaze na chľast a iné veci, ale na to môže rovno zabudnúť.

„S Tracy sme si mysleli, že by si nás tu pár dní nechala,

kým si nenájdeme prácu a bývanie. Nebude to nadtľho, ale teraz vážne nemáme kam ísť.“

V Brendinom hlase bolo počuť zúfalstvo. Určite sa jej priecilo, že by sme v tejto diere mali zostať, no pre začiatok by nám mohla postačiť na prenocovanie.

„Mladé dámy si to ľahko predstavujú. Teraz sme vám dobrí, keď ste v sračkách, ale keď budete zarábať, raz dva by zmizli. Ha... Tak na to rovno môžete zabudnúť!“ vyprskol po dlhej dobe zo seba Larry.

„Čo chcete za to, keby sme tu prespali len túto noc? Ráno vypadneme,“ povedala som odmerane. Už som mala tohto divadla plné zuby. Obaja pozreli mojim smerom a oči sa im zúžili do tenkej linky.

Nemala som chuť s nimi vyjednávať. Potrebovali sme len prespať. Keby aspoň jedna z nás poznala trochu toto mesto, nemuseli by sme riešiť nocľah s týmito podivnými ľuďmi.

S Brendou sme s napätím čakali na ich reakciu.

„Keďže peniaze asi nemáte, tak sa s Larrym musíme porozprávať. Vieš, Brenda... To, že si moja neter, ešte neznamená, že ťa aj s tvojou kamarátkou nechám u seba zadarmo. Doba je zlá a za služby sa platí,“ jej úlisný hlas ma neuveriteľne rozčuľoval.

„Ideme to prebrať,“ povedala s úsmevom a obaja sa vytratili.

Okamžite sme šepotom začali rozoberať našu situáciu.

„Čo urobíme?“

„V žiadnom prípade im naše peniaze nedáme. To je jediné, čo máme, a na to si musíme dávať obrovský pozor. Počkáme, s čím prídu a podľa toho sa uvidí. O peniazoch ani slovo.“

„Jasné, neboj, nepoviem nič.“

„Vôbec sa mi tu nepáči! Čo najskôr musíme odtiaľto vypadnúť!“

„Och, Tracy, veľmi ma mrzí, že som ťa do tohto zatiahla...“

Moja kamarátka mala smútok v očiach a bolo nad slnko jasnejšie, že ju celá tá trápna situácia veľmi trápi. A to, čo sa dozvedela o svojej matke, ju úplne odrovnalo. Nemala som jej za zlé, ako sme dopadli. Popravde, budúcnosť sme ani jedna nemali istú. Ale mali sme jedna druhú a na ničom inom nezáležalo.

„Neospravedlňuj sa. Ty za to nemôžeš,“ odhodlane som pozrela kamarátke do očí.

Tiché kroky za našimi chrbtami nás prinútili stíchnuť. Vrátili sa a sadli si na miesto, ktoré pred chvíľkou opustili. Na ich tvárach sa pohrával podozrivý úsmev. Nemala som z toho vôbec dobrý pocit.

„Tak predsa by sme vám vedeli pomôcť s bývaním. No ako sme sa už vyjadrili, nič nie je zadarmo,“ začala Samantha a jej úsmev sa stále zväčšoval.

„Keď u nás chcete ostať prespať, pomôžete nám vyplatiť jeden dlh. A keďže nemáte peniaze, jedna z vás poslúži na noc nášmu kamarátovi. On nám odpustí, čo sme mu dlžní a vy budete mať zatiaľ kde spať. Čo vy na to? Ste obe mladé a jedna noc vám z krásy neuberie.“

Po jej slovách sme sa ani jedna nevedeli nadýchnuť. Tá krava nás chcela predať za svoj dlh!!!

Pozrela som sa smerom k mojej kamarátke a mala som pocit, že o chvíľu určite odpadne. Bola biela ako stena a oči sa jej tlačili von. Po chvíli asi spracovala slová svojej tety a vyprskla na ňu.

„Na to zabudni!! Nie sme žiadne štetky, aby si nás niekomu ponúkala za vyplatenie svojho dlhu. Si normálna?!“

Brendina tvár začala hrať všetkými farbami. V takomto stave som ju ešte nevidela. Hrýzla si nechty a sťažka dýchala.

„Ako chceš, maličká, no v tom prípade skončíte na ulici a tam vás čakajú horšie veci ako to, že by jedna z vás na chvíľu vyhovela nášmu kamošovi.“

Tá ženská bola bez chrbtovej kosti. Musela som to zastaviť.

„Súhlasím,“ vyletelo mi z úst a v sekunde sa všetky oči ocitli na mne. Len čo som to povedala, moja kamarátka dostala ďalší šok a ovládla ju panika.

„Čo ti preskočilo, Tracy?! Toto nemôžeš myslieť vážne!“ nechápavo mi hľadela do tváre.

„Super! Aspoň niekto tu má rozum,“ slizko sa usmial Larry a mrkol na mňa. Otočila som sa k Brende a chytila ju za ruky.

„To bude dobré. Len mi musíš veriť! Veď je to len jedna noc a vieš, že nemáme kam ísť. Veríš mi, však?“

Pohľadom som sa jej snažila naznačiť, že mám plán a nech nerobí paniku. Chvalabohu, že som mala chápvavú priateľku, lebo len mlčky prikývla.

„Tak, teraz vám ukážem vašu izbu a zajtra ráno príde náš hosť, a zapracujete na vyplatení dlhu.“

Uľavilo sa mi, že môžeme konečne vypadnúť z ich spoločnosti. Všetci sme sa postavili a vyšli z obývačky. Prešli sme cez kuchyňu, v ktorej neuveriteľne páchla spálenina. To bola asi tá večera, pre ktorú sa hádali, keď sme sem prišli. Na konci malej chodbičky boli ošarpané dvere.

„Tam je váš, ehm, apartmán,“ zasmiala sa ironicky Samantha a kývla rukou, aby sme vošli do izby.

Keď sme vykročili, ešte nás zastavil jej hlas: „A nepotulajte sa mi po byte. Žiadna kúpeľňa a ani kuchyňa, pokým

nezaplatíte. Jasný?“

Iba sme prikývli a pobrali sme sa do miestnosti, kde sme mali prespať.

S nechutou som otvárala dvere, lebo môj inštinkt mi napovedal, že nič príjemné nás tam nečaká.

A, samozrejme, nemýlila som sa. Toto nebola izba, ale nejaká komora, kde sa mali ukladať potraviny. Páchlo v nej stuchlinou a skazeným jedlom. Miestami sa mi do nosa dostal aj zápach z kysnúceho nedopitého piva a alkoholu. Celá „izba“ mohla mať tak jedenkrát dva metre.

Oproti dverám bolo okno, ktoré už na prvý pohľad napovedalo, že otvorené nebolo už veľmi dlhú dobu.

Pri stene bol opretý drevený regál, na ktorom by ste našli asi všetko možné od pokazených potravín po rôzne nepotrebné vec, ktoré patrili do odpadkov. Na opačnej strane bolo na zemi nahádzané veľké množstvo prázdnych fliaš alkoholu a plechovice od piva. Za tento „luxus“ sa jedna z nás má vyspať s akýmsi ich kamarátom.

No to určite...

Brenda sa na mňa s nechutou pozrela.

„Toto je čo?!“

„Hm. Vyzerá to ako naša nová spálňa. Pekná, nie?“ usmiala som sa.

Bolo by zbytočné rozčuľovať sa alebo niečo podobné. Nič by sme tým nedosiahli.

„Počuj, Tracy... To si nemyslela vážne, že sa vyspíš s tým chlapom?“

„Och, čo si sa zbláznila?“

„Tak čo chceš urobiť?“

„Myslela som si, že sa vyspíme a ráno zdrhneme. No tu,“ ukázala som rukou na miestnosť, „tu sa rozhodne nevyaspíme.“ Pohla som sa smerom k oknu a potiahla za sebou

kufor. Položila som ho na zem rovno pod okno, ktoré som horko-ťažko otvorila. Čerstvý vzduch sa mi dostal do nosa a ja som sa zhlboka nadýchla.

Toto som potrebovala.

Bren sa ku mne pridala a vychutnávala si čerstvý vzduch spolu so mnou.

Ani neviem, koľko sme tam len tak stáli. Nohy ma po nejakej dobe prestali poslúchať, tak som si sadla na kufor. Brenda sa ku mne pridala.

„Čo s nami bude?“

„Neviem, Bren, ale určite tu nezostaneme. Ráno, keď sa nám podarí utiecť, môžeme pobehať po meste. Nájdem si nejaké lacné ubytovanie na pár dní, kým si pohľadáme prácu a potom sa uvidí. Neboj, niečo vymyslíme. Popravde by som odišla už aj teraz, ale kam pôjdeme v noci? Musíme to tu pretrpieť,“ snažila som sa ju upokojiť.

Po mojich slovách sme obe stíchli. Mali sme osemnásť, o živote sme nemali ani šajnu, a pred sebou žiadnu perspektívnu budúcnosť.

Vonku sa medzitým poriadne zotmelo, a aj to tam trocha utíchlo. Nevedeli sme, koľko je hodín. Ani jedna sme nemali hodinky, ani telefón. Také veci sme v ústave nedostávali.

Moje bruško sa nepríjemne nafúкло. Išla som sa zblázniť, ako som potrebovala ísť na toaletu. Ale čím viac som to v sebe držala, tým to bolo horšie.

„Bože, ja sa hrozne pocikám!“

„Pocikaj sa tu! V tom smrade to ani nezistia.“

„Toto ale nie je vtipné! Už to nevydržím. Musím ísť pohľadať vecko,“ zavrčala som zo zúfalstva.

„Len buď potichu, aby si tí dvaja nič nevyšimli. Vieš, kde je?“

„Toto je otázka za milión. Samozrejme, že neviem, ale musím ho ísť pohľadať.“

„Daj si, prosím, pozor.“

„Dám.“

Keby to nebolo také akútne, ani by mi nenapadlo blúdiť im po byte. Ale bolo.

Otvorila som dvere a vykukla do chodby. Všade bolo úplné ticho. Nechala som pootvorené a čo najtichšie som prešla cez kuchyňu do vstupnej chodby. Vedľa vchodových dverí boli ešte jedny a ja som k nim vykročila. Izba to určite nebola, tak som ich skúsila otvoriť. S výdychom som vkročila na toaletu, ktorá bola v takom zlom stave ako celý byt, no teraz mi to bolo úplne jedno.

Úľava sa dostavila okamžite. Tak, ako som potichu prešla na toaletu, chcela som prejsť aj naspäť. Srdce sa mi zastavilo, keď som zbadala, že sa v kuchyni svieta.

Bola som len na záchode, tak čo.

Prešla som chodbou a zbadala, ako sa Larry opiera o kuchynskú linku a pije pivo. Jeho pohľad sa stretol s mojím a ja som okamžite zastala.

„Ale! Ale! Čo tu robíš, princezná?“ očami blúdil po mojom tele tak chlipne, až mi z toho naskočila husia koža.

„Bola som na záchode. Aj to je zakázané?!“

Pohla som sa dopredu, aby som okolo neho prekĺzla. Chýbal mi už iba jeden krok k chodbe, keď som zacítila ako ma zdrapol za zápästie.

„Nie tak rýchlo, moja pekná. Také jednoduché to nebude,“ šepol mi do ucha a tým odporným jazykom mi ho celé obkreslil. Pritiahol ma k sebe tak, že som bola k nemu otočená chrbtom.

Chcela som zakričať, no Larry bol rýchlejší a druhou rukou mi zakryl ústa. Naše telá sa o seba opierali. Jednou

rukou mi chytil obe zápästia a držal mi ich za chrbtom. Nevedela som sa ani pohnúť. Zmocnil sa ma strach a ja som práve zistila, ako sa asi cíti človek, ktorý dostane elektrický šok. Nekontrolovateľne som sa triasla.

„Čo tak si dať predohru pred zajtrajškom? Budeš aspoň lepšie pripravená. Hm..?“ jeho hlas ma pálił v ušiach.

„A teraz budeš dobré dievčatko. Trocha si užijeme. Ja ti teraz pustím ústa a ty mi musíš sľúbiť, že sa ani nepohneš. Jeden prudký pohyb alebo vydáš zo seba čo i len hlások, vykrútim ti ten tvoj krásny krk. Rozumela si?“ chrčal mi pri hlave. Bola som v šoku a môj mozog nestačil vstrebávať, čo sa práve deje.

„Počula si ma, ty malá štetka? Nebudem sa opakovať!“

Jeho hlas začal byť zúrivy, tak som rýchlo prikývla.

Veľmi pomaly spúšťal ruku z mojich pier. Zhlboka som vydýchla. Prešiel mi prstom po ramene a presunul sa k prsníku. Ako šialenec mi ho začal stláčať a hlavou sa mi zaboril do vlasov. Prudko vydychoval a na zadku som zacítila, aký je vzrušený. Panvou sa ku mne viac pritlačil.

„Cítiš to? Chceš to aj ty? Ja viem, že to chceš, ty malá kurvička,“ chrčal mi pri uchu a celý sa triasol.

Pustil mi prsník a rukou mi prešiel k zipsu na nohavičiach. Rozopol mi ho a trocha sa odo mňa odtiahol, aby mohol rozopnúť aj ten svoj.

Napriek strachu sa mi v hlave motali myšlienky, ako sa dostať z jeho prašivých rúk. Nemienila som sa nechať znásilniť. Využila som situáciu, keď sa mu nedarilo povoliť svoje nohavice a poľavil v ostražitosti. Celou silou som mu skočila na nohu. Larryho trhlo od bolesti, pretože to nečakal.

„Au, ty suka!“ zasyčal.

Vytrhla som sa zo zovretia a kolenom ho udrela do jeho

odporného, nadržaného rozkroku. Okamžite ho prehlo a padol na kolená. Nepremýšľala som nad ničím, iba som sa rozbehla za Brendou. Roztvorila som prudko dvere a ona bola okamžite na nohách.

„Čo je?“ spýtala sa so strachom.

„Nepýtaj sa a pod! Musíme okamžite vypadnúť!“

Cez okno som vyhodila oba kufre a hneď za nimi sme preliezli aj my. Začali sme utekať ako šialené. Nevníмали sme okolie, len sme bežali. Vedela som, že Larry za nami nepôjde, lebo by to nemal ako vysvetliť Samanthe.

Čo by povedal? Že sa ma snažil znásilniť?

Za rohom ulice sme trochu spomalili, pretože utekať s kufrom v ruke nebolo také jednoduché. Pomalším tempom sme prebehli ešte jeden blok a takmer bez dychu sa opreli o roh akejsi budovy. Keď sme sa ako - tak vydýchali, Bren na mňa s hrôzou pozrela.

„Povieš mi už, čo sa stalo? Takmer mi zabehlo od strachu!“

„Ten hajzel ma chcel znásilniť.“

„Čo?!“ jej ústa ostali otvorené a oči mala plné paniky.

„Bol v kuchyni, keď som sa vracala zo záchodu. Zdrapol ma a veľa nechýbalo, aby...“ hlas sa mi zasekol.

Nedokázala som to dopovedať. Celý ten strach, ktorý som tam prežívala, sa ma zmocnil natoľko, že som sa zviezla na zem a slzy mi začali stekať po líkach. Nevedela som to zastaviť. Hlavu som si chytila do rúk a z pľúc mi vychádzali vzlyky. Brenda si ku mne čupla a hladila ma po vlasoch.

„Len plač, moja. Uľaví sa ti. Všetko to zo seba dostaň von.“

Jej slová mi robili dobre. Poznala ma natoľko, že vedela, ako nemám rada ľútosť. Postupne som sa upokojila a utre-

la si nos. Bolo na čase postaviť sa na vlastné nohy a na nikoho a nič sa nespoliehať. Táto situácia mnou otriasla, ale fňukanie na ulici nič nevyrieši. Museli sme sa pohnúť ďalej. Odhodlane som pozrela na kamarátku a opýtala sa jej.

„Ideme?“

„A kam?“ zdvihla obočie, čakajúc na moju odpoveď.

„Nájsť si ubytovanie a prácu. Môže byť?“

„Poďme na to,“ povedala pokojnejšie a konečne som na jej tvári zazrela jemný úsmev.

Nebolo času na prehliadku mesta, a ani na oddych. Blúdili sme po uliciach a hľadali si nocľah, kde by sme na pár dní zostali. Obzerali sme si budovy a pozorovali ľudí, ktorí trávili večer v meste či v kaviarňach. Najhoršie bolo, že sme nevedeli, kam ísť. Preto som sa rozhodla niekoho osloviť a opýtať sa. Pri jednom bare postávala skupinka mladých ľudí, ktorí sa dobre bavili rozhovorom. Vykročili sme k nim.

„Ahoj, môžem sa niečo opýtať?“ oslovila som ich s úsmevom. Stáli tam traja chalani a tri baby. Možno to boli páriky, ktoré si vyšli do ulíc zabaviť sa. Tak na mňa pôsobili.

Všetci naraz sa otočili našim smerom.

„Jasné, čo potrebujete?“ ozval sa jeden veľmi pekný chlapec. Mohol mať asi dvadsaťpäť rokov. Postavou bol veľmi vyšportovaný a výškou tak akurát. Tmavohnedé oči s dlhými mihalnicami ma prepaľovali pohľadom. Jeho opálená pokožka kričala po dotyku. Vlasý hnedej farby mal sčesané dozadu a sem - tam mu nejaký prameň padal do tváre, ktorú pokrývalo jemné strnisko.

Usmial sa a odhalil dokonalo biele zuby. Ten by stál za hriech! No toto som teraz riešiť nemohla. Zahľadel sa na

mňa a chvíľu som mala pocit, že zabudol na okolitý svet.

„Nie sme odtiaľto a súrne si hľadáme ubytovanie. Neviete o niečom?“

„Jasné, je tu kopec hotelov.“

„No, ale máme taký malý problém. Hľadáme niečo fakt lacné.“

Nebolo mi vôbec príjemné hovoriť niečo také. Pripadala som si úboho.

„Aha... No to tiež nie je problém. Je tu veľa malých motelov. Určite si niečo vyberiete. Ak by ste chceli, môžem vám nejaké ukázať,“ stále sa na mňa usmieval. Na Bren sa ani nepozrel.

Otočila som sa ku kamarátke a tá iba mykla plecami, čo som pochopila tak, že jej to je jedno. Po predošlej skúsenosti som nechcela, aby sme sa opäť dostali do konfliktu. Ale tento chalan nevyzeral, že by nám chcel ublížiť. Príkývla som.

„To by bolo super,“ povedala som napokon s úsmevom.

Náš nový sprievodca sa otočil k priateľom a rozlúčil sa. Bola som im vďačná, že nemali nepríjemné poznámky. Pozdravili sme sa a vykročili naprieč ulicou.

„Och, som ja ale vychovaný! Ani som sa nepredstavil. Ja som Ray,“ zastavil a podal mi ruku.

„Tracy.“

„Krásne meno,“ šepol mi do ucha, keď ma pobožkal na líce. Bolo to veľmi príjemné a milé. Jemne som vytiahla ruku z jeho dlane a ukázala na kamarátku.

„A toto je moja priateľka Brenda.“

Usmial sa a iba jej kývol na znak, že ju zaregistroval. Popravde mi to trošku polichotilo, lebo Ray bol vážne veľmi pekný.

„Môžem vedieť, čo ťa priviedlo do Chicaga?“

Opýtal sa v jednotnom čísle, čo ma troška zamrzelo, lebo som nechcela, aby sa Bren cítila nepríjemne.

„Hľadáme si prácu,“ odpovedala som jednoducho, lebo som si nebola istá, čo všetko mu môžem prezradiť.

„Aha... A aká by to mala byť práca?“

„To je úplne jedno. Nemali sme možnosť dokončiť si školu, tak asi budeme mať problém s hľadaním práce. Teraz sme v takej situácii, že vezmeme čokoľvek. A časom možno nájdeme niečo iné a lepšie, však, Bren?“

Chcela som ju zapojiť do rozhovoru, aby sa necítila nepríjemne. Moja priateľka opäť iba prikývla a bez slova kráčala popri nás.

„Môžem ti pomôcť s kufrom?“ opýtal sa ma znova s tým očarujúcim úsmevom.

„Och... netreba, ale ďakujem za ochotu. Kufor má koľieska, tak to v pohode zvládnem.“

Chvíľu sme kráčali bez slova a potom nás Ray previedol cez druhú ulicu.

„Už tam budeme. Je to malý penzión. Troška skromný, ale je čistý a fakt lacný. Majiteľ je môj dobrý kamarát, tak vás tam pokojne nechá, koľko budete potrebovať. Ja bývam hneď cez ulicu.“

Poslednú vetu vyslovil skôr pre moje uši. Po pár krokoch sme zastavili pred nízkym penziónom so svetelnou tabuľou s nápisom FOUR ROSES.

Nebol na prvý pohľad vôbec zlý. Čakala som niečo oveľa horšie. No ale ešte uvidíme, čo budú pýtať za noc. Nechcela som sa radovať dopredu.

„Sme tu,“ povedal Ray a zahľadel sa mi do tváre.

„Ak chceš, pôjdem dnu s tebou a pohovorím si s majiteľom. Je to fajn chlap.“

„Myslím, že netreba. Zvládneme to. Ďakujem, že si nám

pomohol. Určite by sme sa ešte do noci motali.“

„Veľmi rád som pomohol.“

Začali sme nervózne prešlapovať na mieste, lebo zostala trápna chvíľka ticha.

„Tak, my pôjdeme. Ešte raz ďakujeme,“ venovala som mu najsladší úsmev, aký som vedela vykúziť.

Otočili sme sa a vystúpili po troch schodíkoch do penziónu. Pri dverách som ešte zvrtila hlavu a poslednýkrát pozrela Rayovi do očí.